

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složením z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka v právní věci

žalobce: **M.K.**
X
zastoupeného Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem
se sídlem Sluneční náměstí 14/2588, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 557/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 3. 2021, č. j. 8456/21/5100 – 41456 -711233

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Finačního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 2. 9. 2020 č. j. 1954204/202211 – 50523 – 305320 – rozhodnutí o námitce vydané ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 159 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do dne 31. 12. 2020, kdy odvolání žalobce bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí ze dne 2. 9. 2020 bylo potvrzeno.
 2. Žalobce zejména namítá, že žalovaný nemá příslušnost k rozhodování o odvolání proti námitce podle § 254 odst. 5 daňového řádu, neboť novela daňového řádu provedená zákonem č. 283/2020 Sb. s účinností ode dne 1. 1. 2021 zrušila odvolání jako opravný prostředek proti rozhodnutí o námitce, proto podle bodu 12 přechodných ustanovení daňového řádu je po novele nutno použít nová procesní pravidla dle daňového řádu. Což dle žalobce znamená, že odvolací řízení zahájené přede dnem 31. 12. 2020 ve věci úroků musí dokončeno podle daňového řádu ode dne 1. 1. 2021, který ale odvolací řízení proti rozhodnutí o námitce podle § 254 odst. 5 daňového řádu vůbec neopravuje. Proto podané odvolání ve věci úroků musí být posouzeno jako námitka podle § 159 daňového řádu účinného ode dne 1. 1. 2021.
 3. Dále žalobce namítá nesprávné posouzení splnění podmínek pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně. Má za to, že podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně byly splněny, jestliže rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 51 Af 3/2019 – 44 bylo rozhodnutí o odvolání, zrušeno, čímž přestaly být doměřené daně dodatečnými platebními výměry splatné podle § 143 odst. 5 daňového řádu a žalobci tak vznikl na osobním daňovém účtu přeplatek. Žalobce má za to, že rozhodnutí o stanovení daně je i rozhodnutí o odvolání a v souvislosti s tím se odvolává na rozsudek NSS č. j. 9 Afs 128/2016 – 39 ze dne 15. 9. 2016. Tímto rozsudkem se však žalovaný neřídil, proto postupoval nesprávně.
 4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Nepřisvědčil žalobci, že nemělo být žalobou napadené rozhodnutí vydáno a odvolání mělo být posouzeno jako námitka. V případě žalobce řízení o námitce bylo zahájeno podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2020, přičemž nebylo ke dni 1. 1. 2021 pravomocně skončeno, neboť probíhalo odvolací řízení. Řízení bylo dokončeno v souladu s bodem 6 přechodných ustanovení podle právní úpravy zakotvené v daňovém řádu do 31. 12. 2020 tak, že žalovaný o podaném odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Argumentaci žalobce, že mělo být dokončeno odvolací řízení podle právní úpravy účinné ode dne 31. 12. 2020, považuje žalovaný za zcela absurdní, neboť o námitce žalobce bylo již rozhodnuto. Aplikace nové právní úpravy by byla v rozporu s požadavkem legitimního očekávání i principem právní jistoty a rovněž i v rozporu s bodem 6 přechodných ustanovení zákona č. 283/2020 Sb.
 5. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že byly splněny zákonné podmínky pro postup dle § 254 odst. 1 daňového řádu, neboť u žalobce nebyla splněna už první podmínka stanovená v § 254 odst. 1 daňového řádu, neboť nedošlo ke zrušení rozhodnutí o stanovení daně či jeho změně z důvodu nezákonnosti či nesprávného úředního postupu a ani nebyla prohlášena nicotnost rozhodnutí o stanovení daně. S ohledem na to, že zákonné podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně zakotvené v § 254 odst. 1 daňového řádu musí být naplněny kumulativně je už pro nesplnění první podmínky nutno konstatovat, že nemohlo dojít ke vzniku nároku na úrok
- Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

z neoprávněného jednání správce daně. Ke splnění první zákonné podmínky žalovaný uvedl, že rozhodnutím o stanovení daně je v daném případě dodatečný platební výměr. Dodatečné platební výměry nebyly rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 51 Af 3/2019 – 44 změněny ani zrušeny ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu. Tedy nedošlo ke splnění první podmínky pro vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně, jestliže citovaným rozsudkem bylo zrušenou pouze rozhodnutí o odvolání, čímž se věc dostala z procesního hlediska do nového odvolacího řízení. Dodatečné platební výměry nadále existují, proto je nutno na ně s ohledem na princip presumpce správnosti správních aktů hledět i po vydání zmíněného rozsudku krajského soudu jako na rozhodnutí správná a zákonná, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nicotný, případně za nezákonný, a přistoupí k jeho změně nebo zrušení. K odkazu žalobce na rozsudek NSS č. j. 9 Afs 128/2016 žalovaný uvedl, že citovaný rozsudek je závazný pouze pro konkrétní souzenou věc. Žalobce v odvolání neodkazoval na citovaný rozsudek, proto žalovaný neměl ani důvod se v napadeném rozhodnutí argumentačně tímto rozsudkem zabývat. Žalovaný na podporu svého závěru odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 4 Afs 309/2020, v němž soud potvrdil, že účinností zrušujícího rozsudku, jímž soud zrušil pouze původní rozhodnutí žalovaného o odvolání a zároveň jej zavázal, aby ve věci znovu rozhodl, ještě nebyla naplněna zákonná podmínka pro přiznání nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně definovaná v § 254 odst. 1 daňového řádu. Teprve účinností nového rozhodnutí o odvolání, jímž byly v případě citovaného rozsudku dodatečné platební výměry zrušeny a řízení zastaveno, byla definitivně stanovená daň odklizená a k tomuto okamžiku vznikl vratitelný přeplatek a aktivovalo se ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu. Ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu lze využít až tehdy, kdy je otázka zákonnosti stanovení této daně již definitivně vyřešena, proto je navrhováno zamítnutí žaloby.

6. Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti.
7. Finanční úřad pro Jihočeský kraj vydal dne 5. 3. 2018 na základě daňové kontroly dodatečné platební výměry na daň přidané hodnoty. K odvolání žalobce byly tyto dodatečné platební výměry potvrzeny, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2019. Na základě žaloby žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem č. j. 51 Af 3/2019-44 ze dne 29. 6. 2020 shora citované rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť řízení bylo zatíženo vadou spočívající v nedostatečném zjištění stavu věci.
8. Žalobce dne 27. 7. 2020 podal žádost o přiznání úroku dle § 254 daňového řádu, kdy požadoval úrok z neoprávněného jednání správce daně z důvodu, že rozsudkem krajského soudu bylo rozhodnutí o odvolání zrušeno. Správce daně posoudil toto podání žalobce jako námitku. Tato námitka byla zamítnuta z důvodu, že žalobce nemá nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně.
9. Proti rozhodnutí o námitce se žalobce dne 7. 9. 2020 odvolal. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl, neboť žalobci nevznikl nárok na úrok, a to pro nesplnění podmínek zakotvených v § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do dne 31. 12. 2020.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.r.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Žalobce namítá funkční nepřislušnost žalovaného s ohledem na změnu právní úpravy rozhodnutí o námitce, kdy novela daňového řádu provedená zákonem č. 283/2020 Sb., účinná ode dne 1. 1. 2021, již nepřipouští možnost podat proti rozhodnutí o námitce odvolání, a proto má žalobce za to, že žalovaný neměl pravomoc vést odvolací řízení.
12. Z bodu 12 přechodných ustanovení zákona č. 283/2020, kterým byl změněn daňový řád, došlo od 1. 1. 2021 ke změně právní úpravy, kdy proti postupu správce daně ve věci úroku hrazeném správcem daně lze nově podat jen námitku bez možnosti podat odvolání (viz ustanovení § 251a odst. 4 daňového řádu). Dle úpravy účinné do dne 31. 12. 2020 podle ustanovení § 254 odst. 5 daňového řádu bylo však možno podat proti postupu správce daně ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně námitku a následně proti rozhodnutí o této námitce byla i možnost podat odvolání.
13. V daném případě dne 5. 3. 2018 byly vydány platební výměry, kdy odvolání žalobce proti těmto platebním výměrům bylo jako nedůvodné zamítnuto a platební výměry byly potvrzeny. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019 zrušeno pro nedostatečné zjištění stavu věci. Dne 27. 2. 2020 si žalobce požádal o přiznání úroku podle § 254 daňového řádu s odůvodněním, že bylo zrušeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně č. j. 2377/19/5300 – 21441-712599. Tato žádost žalobce byla posouzena jako námitka, která byla rozhodnutím zamítnuta s odůvodněním, že žalobce nemá na úrok nárok. Dne 7. 9. 2020 si žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o námitce, kdy napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto pro nesplnění podmínek § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020. Z uvedeného vyplývá, že řízení o námitce bylo zahájeno podle daňového řádu účinného do dne 31. 12. 2020, dle něhož bylo možno podat proti rozhodnutí o námitce odvolání. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Odvolací řízení ovšem nebylo pravomocně skončeno ke dni 1. 1. 2021. Mezi účastníky je na sporu, zda mělo být řízení dokončeno podle právní úpravy účinné do dne 31. 12. 2020, eventuálně podle právní úpravy účinné až ode dne 1. 1. 2021. Žalovaný na základě odvolání žalobce vydal rozhodnutí o odvolání s odkazem na bod 6 přechodných ustanovení zákona č. 283/2020 Sb. Ze zákona č. 283/2020, kterým byl změněn daňový řád, z článku II (přechodných ustanovení) bodu 6 vyplývá, že řízení o námitce, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 280/2009 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Tento postup považuje soud za správný, jestliže řízení žalobce bylo zahájeno podáním námítky dne 27. 7. 2020 a nebylo ke dni 1. 1. 2021 pravomocně skončeno, jestliže se žalobce proti rozhodnutí o námitce odvolal a probíhalo tak odvolací řízení, které bylo ukončeno vydáním rozhodnutí dne 8. 3. 2021. Proto bylo nutno, na takto zahájené řízení a ke dni 1. 1. 2021 neskončené řízení aplikovat právní úpravu daňového řádu účinnou do dne 31. 12. 2020, tedy připustit možnost podání odvolání proti rozhodnutí o námitce a případně pak v případě podaného odvolání rozhodnout o odvolání v odvolacím řízení.
14. Nesprávný je názor žalobce, že v daném případě měl být aplikován bod 12 přechodných ustanovení, dle něhož se na řízení a jiné postupy související s uplatněním úroků podle zákona č. 280/2009 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použije zákon č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Postup dle uvedeného bodu se uplatní pouze na řízení, kdy k zahájení řízení o námitce, tedy k podání námítky dojde až po dni 1. 1. 2021,

tedy za účinnosti nové právní úpravy, jež nepřipouští možnost podat proti rozhodnutí o námitce odvolání.

15. V případě žalobce nelze postupovat dle právní úpravy účinné až ode dne 1. 1. 2021, jestliže se jedná o započaté řízení o námitce, a dosud neskončené řízení v roce 2020. Žalovaný proto postupoval správně, jestliže řízení o námitce, které bylo započato podle právní úpravy účinné do dne 31. 12. 2020, jež nebylo ke dni 1. 1. 2021 pravomocně skončeno, bylo dokončeno podle právní úpravy zakotvené v daňovém řádu do dne 31. 12. 2020 tedy, že bylo v případě žalobce o přípustně podaném odvolání rozhodnuto v odvolacím řízení. Postup dle bodu 12 přechodných ustanovení by byl i nelogický, neboť o námitce žalobce by mělo být dle názoru žalobce rozhodnuto znovu. Odvolání nemohlo být v žádném případě posouzeno jako námitka, jestliže řízení o námitce bylo zahájeno podle právní úpravy účinné do dne 31. 12. 2020, které nebylo ke dni 1. 1. 2021 skončeno. Řízení bylo proto řádně dokončeno v souladu s bodem 6 přechodných ustanovení zákona č. 283/2020 Sb., proto uvedenou námitku soud neshledal důvodnou.
16. Rovněž nedůvodná je námitka žalobce, že splnil podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu.
17. V daném případě na základě žaloby žalobce bylo rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 51 Af 3/2019-44, ze dne 29. 6. 2020 zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. 2377/19/5300-21441-712599 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, neboť nebyl dostatečně zjištěn stav věci. Dle žalovaného nedošlo k naplnění první podmínky pro vznik nárok
18. u na úrok z neoprávněného jednání správce daně, jestliže uvedeným rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno pouze rozhodnutí o odvolání, čímž se věc dostala do nového odvolacího řízení, kdy dodatečné platební výměry nadále existují a je na ně nutno s ohledem na princip presumpce správnosti správních aktů hledět i po vydání zmíněného rozsudku krajského soudu jako na rozhodnutí správná a zákonná, a to až do doby, kdy příslušný orgán prohlásí správní akt za nicotný případně nezákonný a přistoupí k jeho změně nebo k jeho zrušení.
19. Úrok z neoprávněného jednání správce daně je upraven v § 254 daňového řádu.
20. Podle odstavce prvního citovaného ustanovení daňového řádu platí, že dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.
21. Podle odstavce třetího citovaného ustanovení platí, že úrok přiznaný podle tohoto ustanovení správce daně předepíše na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání.
22. Z citovaného právní úpravy vyplývá, že žadatel musí svůj nárok zakládat na zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti toliko takového rozhodnutí, kterým mu byla správcem Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

daně stanovena daň. Příčina změny, zrušení či prohlášení nicotnosti takového rozhodnutí přitom musí spočívat v jeho nezákonnosti nebo v nesprávném postupu správce daně. Dále z citovaného ustanovení vyplývá, že aby žadateli (daňovému subjektu) náležel úrok z částky, která jím byla uhrazena, musí být uvedené podmínky splněny současně.

23. Krajský soud doplňuje, že verze žalobce by vedla k neúčelným a neefektivním postupům při správě daní, neboť správce daně by byl povinen vrátit přeplatek a předepsat úrok z neoprávněného jednání správce daně v okamžiku, kdy by stále probíhalo odvolací řízení. V případě, že výsledkem nového odvolacího řízení by bylo potvrzení dodatečných platebních výměrů, byl by následně žalobce povinen opětovně platit doměřenou daň a vracet neoprávněně předepsaný úrok z neoprávněného jednání správce daně. Uvedené jistě nebylo záměrem zákonodárce. Vycházejí z účelu tohoto institutu, kterým je kompenzace majetkové újmy, která vznikla daňovému subjektu v důsledku nezákonně stanovené daně, konstatuje krajský soud, že je zřejmé, že se má tento institut užít až v okamžiku, kdy je otázka zákonnosti stanovení daně vyřešena definitivním způsobem, tj. v okamžiku, kdy je rozhodnutí pravomocně odklizen a již nadále neexistuje rozhodnutí o stanovení daně.
24. V daném případě je rozhodná skutečnost, že krajský soud ve zrušujícím rozsudku zrušil pouze původní rozhodnutí žalovaného o odvolání, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Krajský soud předmětné dodatečné platební výměry nezrušil, nýbrž je ponechal v platnosti a uložil tak žalovanému, aby se stanovenými daněmi dále zabýval. Z toho je zřejmé, že pokud ke zrušení dodatečných platebních výměrů nedošlo ve zrušujícím rozsudku krajského soudu, je třeba považovat uvedené platební výměry za platné, správné a zákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 2 Afs 140/2015-70).
25. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobce, že mu měl být přiznán úrok do 15 dnů od účinnosti zrušujícího rozsudku krajského soudu.
26. V souvislosti s tím soud se ztotožnil s odkazem žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 4 Afs 309/2020-33 ze dne 17. 3. 2021, ve kterém soud potvrdil, že účinnost zrušujícího rozsudku, jímž soud zrušil pouze původní rozhodnutí žalovaného o odvolání a zároveň jej zavázal, aby ve věci znovu rozhodl, ještě nebyla splněna zákonná podmínka pro přiznání nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně definovaná v § 254 odst. 1 daňového řádu.
27. Soud k odkazu žalobce na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku č. j. 9 Afs 128/2016 ze dne 15. 9. 2016, dle něhož je nutno za rozhodnutí o stanovení daně chápat také rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně či rozhodnutí o výsledku přezkumu podle § 123 odst. 2 daňového řádu, uvádí, že citovaný rozsudek na souzenou věc aplikovat nelze, neboť v tomto rozsudku se soud zabýval tím, zda lze přiznat úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu i v případě plnění spadajícího do takzvané dělené správy, kdy titulem pro vznik nároku na úrok bylo rozhodnutí o pokutě za správní delikt spočívající v porušení zákona o veřejných zakázkách. Skutkově se tedy jedná zcela o jiný případ, o jinou souzenou věc. Na případ žalobce je nutno aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu, který byl citován shora, č. j. 4 Afs 309/2020-33.
28. V kontextu uvedeného je proto nezbytné odmítnout námitky žalobce jako liché. Žalobce nemá nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně. Nadále totiž existují dodatečné platební výměry, jakožto rozhodnutí o stanovení daně, u nichž byla dána

presumpce správnosti a zákonnosti. Na uvedeném nic nemění ani to, že v této době nebyly dodatečné platební výměry pravomocné.

29. Krajský soud proto uzavřel, že námitky žalobce důvodné nejsou, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice dne 11. srpna 2021

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.